

HOŞ GELDİNİZ, İYİ Kİ GELDİNİZ

Gülçin AYDOĞAN

Bilecik, Bozüyük... İlkyar minibüsünün ilk durağı oluyor, fen lisesinin bahçesi. Heyecanlı ve meraklı bakışlarla ağırlıyor bizleri, ülkemizin gençleri. Kamelyada oturup sohbet ediyoruz birlikte göz göze, diz dize... Kocaman bir gülümsemeye ikram edilen sıcacık çayların eşliğinde... Hayallerini dinliyoruz kardeşlerimizin, kaygılarını, sorularını... Geleceklerini inşa edecek adımları konuşuyoruz hep birlikte. İlkyarlı abla ve abilerinin her zaman söylediği gibi, hep sözünü aldığı gibi, “asla vazgeçme hayallerinden” diyoruz; samimiyetle, ümitle...

Ardından yemekhaneye geçiyoruz. Her birimize ayrı ayrı “hoş geldiniz” diyor orada bulunan personel ablalar. Her bir kaşık lokmayı tabaklarımıza koyduklarında, “iyi ki geldiniz” diyorlar, gözlerinde kocaman bir parıltıyla... Sonra, orada bulunan personel abılardan biri geliyor Hüseyin Hocamızın yanına.

“Benim de oğlum ODTÜ de mühendislik okudu. Sizin eşinizin asistan öğrencisiydi.” diyor. Meğer Bilecik Bozüyük’te fen lisesinin mutfağında çalışan ablanın oğlu, Fatoş Hocamızın öğrencisiymiş.

İster dünya ne kadar küçükmüş deyin, ister kader, ister tesadüf deyin... Ben buna “insan, insanın hazinesidir.” derim. Bir annenin gözlerindeki o gurur ve heyecana şahit olmak... Tarifi mümkün değil... Belki de nice mühendislerimizin ardında, çocukların tabaklarına yemek koyduğunda, ıslıl ıslıl gülümseyerek “afiyet olsun” diyen anneler var. Her şeyden önce bu annelerle gurur duymak gerek. Her şeyden önce bu annelerin ellerini öpmek gerek...

Üstelik, yemeklerimizi güler yüzle tabaklarımıza koyup bizi sıcak bir selamla mayla karşılayan, yalnızca fen lisesinin mutfağında çalışan anneler değildi. Yemek yemek için gittiğimiz fabrikadaki personel ablalar da bizleri yürekten bir "hoş geldin" ile ağırladılar. Yemek yediğimiz her öğünde, "hoş geldiniz, iyi ki geldiniz..." diyerek karşıladılar.

Baktığımızda İlkyar olarak, okullarda çocuklarla bulduğumuzu düşünürüz. Oysa ki İlkyar yalnızca çocukların üzerine doğmuyor. Okulun yakınındaki fabrikada çalışan abalarımızın, fen lisesinin mutfağında çalışan annelerimizin, okulda görevli abla ve abilerimizin, çocuklarını okula getiren anne ve babalarımızın, ellerinden tutup okul bahçesine getirdikleri küçük kardeşlerimizin, öğretmenlerimizin, "Ankara'dan mı geldiniz?" diye soran mahalleli büyüklerimizin de üzerine doğuyor.

"Halesi saracak tüm cihanı" dediğimiz aydınlık yarınların ayak seslerini duyuruyor İlkyar.

46 yıldır ülkemizin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine neredeyse her şehrin her beldesinde, Çoban Hüseyinlerin hikayesini haykırıyor. O hikayelere adım adım yenileri ekleniyor. Halil abinin hikayesi gibi... ODTÜ Makine Mühendisliğinde Hüseyin Hocamızın öğrencisiymiş. Şimdilerde, geliştirdiği teknoloji sayesinde dünyada benzeri görülmemiş bir hızla cam bardak üretimini sağlıyor. Yaptıkları ihracat ile, ülkemizin ekonomisine sağladıkları katkı, biz gençlere de büyük bir ilham oluyor.

Tıpkı Çoban Hüseyin'in

aşladığı ümit ve gelecek gibi.

Tıpkı Aziz Sancar'ın dediği gibi:

"Hikayem, inanıp da başarılmayacak hiçbir şeyin olmadığıdır."

Gülçin AYDOĞAN
ODTÜ-Okul Öncesi YL